

Фарбований лис (дуже стисло)

Іван Франко

Жив собі Лис Микита. Хитрий-прехитрий. Ніяк його не могли впіймати, а він лише з того насміхався. А вже як виходив на полювання, ніколи з пустими руками не повертався. З того Лис став страшенно гордим. Ще й зазнався: став сперечатися з товаришами, що серед дня прямо з базару курку вкраде.

От і пішов. Отямившись трохи від людського гвалту на базарі, Лис проскочив невпізнаним. Але раптом йому зустрілися собаки, які занюхали, хто він такий. Тікаючи, Микита вскочив у якийсь двір і заліз у діжку. В цій діжці стояла олійна синя фарба. Собаки не знайшли нещасного Лиса, і він зміг увечері тихенько вибратись і втекти в ліс.

Прокинувшись вранці, він дуже засмутився, бо був увесь укритий не то лускою, не то колючими гулями. Але скоро заспокоївся, побачивши, як його злякався Вовк. Той бідний аж завив і почав тікати. Лис вирішив, що з цього можна виграти. Прийшовши на звірячий майдан, він сів на місце Ведмеда й оповів звірям, що його зліпив святий Миколай і назвав звіром Остромислом. А на землю пустив, щоб творити лад, судити по правді й не допускати кривди. Лис Микита був добрим царем, м'якосердним. Звірі були дуже раді, що в них є цар, хоч жили, як і раніше: хто був дужчий — той і кращий, хто слабіший — тому жилося гірше, хто що зловив — той те з'їв, а не зловив — то був голодний.

Минув рік, і звірі вирішили влаштувати бенкет. Всі почали співати. Лис на радощах теж підтягнув. І тут його впізнали. Звірі так розлютилися за те, що їх довго дурили, що розідрали Лиса на шматки. І зараз, коли хто залишиться одуреним і з того стає мудрішим, то говорить: "Я на нім пізнався, як на фарбованім Лисі".